

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti rozsudku důvod zmatečnosti dle čís. 11 § 281 ř. tr. Právem. Obžalovaný byl uvedeným rozsudkem odsouzen pro přečin řetězového obchodu dle § 11 čís. 4 zákona o lichvě k trestu tuhého vězení na 6 měsíců a k pokutě 1000 K (správně 10.000 K), v případě nedobytnosti do tuhého vězení na další jeden měsíc. Přes to, že § 23 zákona o lichvě nařizuje, by soud při každém odsouzení pro přečin předražování označil v rozsudku jeden nebo několik časopisů, v nichž má být nález uveřejněn na útraty odsouzeného, a nařídil, by byl nález vyhlášen v obci, kde vinník bydlí (a v obci, kde se trestního činu dopustil) — neučinil tak soud nalézací, odůvodniv nepojetí výroku o uveřejnění nálezu do rozsudku tím, že odsouzení bylo vysloveno podmíněčně a že by tudíž mohlo dojít k výkonu rozsudku v případě, že by se obžalovaný nechoval ve zkušební lhůtě uspokojivě, v době, kdy uveřejnění nebude více aktuální, a bylo by neúčinné. Toto odůvodnění není správným; nehledíc k tomu, že uveřejnění nálezu o řetězovém obchodu obžalovaného neztratí na aktuálnosti ani po dvou letech, na něž byla obmezena doba zkušební, jest předpis § 23 zákona o lichvě obligatorním, takže opomenutí dotčených výroků v rozsudku odporuje přímému předpisu hmotného práva trestního a zakládá zmatečnost dle čís. 11 § 281 tr. ř. Neboť soud překročil meze svého trestního oprávnění, nepojal-li do rozsudku výroku o vedlejších trestech, které byl povinen za všech okolností do něho pojati bez ohledu na otázku vhodnosti a aktuálnosti, k níž zákon v tomto případě nedovoluje přihlížeti.

Čís. 360.

Není spolupachatelem krádeže, nýbrž pouze spoluvinníkem (§ 5 tr. zák.) na ní ten, kdo pomohl pachatelům — dohodnův se před tím s nimi — odnésti věc kradenou již po té, kdy byla z místa spáchaného činu odstraněna.

(Rozh. ze dne 3. února 1921, Kr II 256/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 3. července 1920, pokud stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem krádeže dle § 171, 173, 174 II a), 176 II a) tr. zák., a, zrušiv rozsudek, uznal ji vinnou pouze spoluvinou na krádeži dle § 5, 171, 173, 174 II a), 176 II a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalované M. V. brojí, dovolávajíc se důvodů § 281 č. 5 a 9 a) — správně 10 tr. ř., proti odsouzení pro zločin krádeže, domáhajíc se pouhého odsouzení pro podílnictví na krádeži. Především sluší podotknouti, že se zmateční stížnost s krádeží uhlí zvláště nezbývá; než, kdyby odsouzení pro krádež balíku kůže nebylo shledáno oprávněným, stala by se zbývající pak jen krádež uhlí vzhledem ku ceně tohoto předmětu krádeže pouhým přestupkem. Ohledně krádeže

kůže v ceně 831 K 10 h zjistil rozsudek, že všichni tři obžalovaní, spáchavše společně na nádraží krádež uhlí v ceně 6 K a byvše upozornění obžalovanou Vincencií K-ovou na balík kůže uložený na vozíku před dělnickými kasárnami, řekli si, že si ji vezmou a zanesou domů do K., a že při tom stěžovatelka Marie V-ová dala souhlas, by kůže odcizena byla ve společný prospěch; že mezi tím, co stěžovatelka odešla s ukradeným uhlím domů, tedy za její nepřítomnosti obžalovaný J. vytáhl kůži z vozíku, zanesl ji za nádraží, tam smekl s balíku, ve kterém byly dva menší balíky, provaz, jeden balík vzal sám, druhý dal K-ové a odnášeli kůži k domovu. Cestou přišla jim stěžovatelka, vracejíc se z domu, vstříc a pomohla J-ovi nésti jeden balík. Z tohoto stavu věci dovozuje soud nalézací, že i stěžovatelku pokládati jest za spolupachatelku. Zmateční stížnost jest odůvodněnou. Stěžovatelka, byť i byla přítomna, když K-ová na kůži upozornila a k jejímu odcizení popud dala a, byť i při tom přímo dala souhlas, by kůže ve společný prospěch byla odcizena, nebyla přec, odešedši s ukradeným uhlím domů do jiné obce, při provedení krádeže na místě činu přítomna. A klade-li rozsudek zvláštní váhu na to, že pomohla kůži odvésti od místa činu, tedy stalo se to dle shora uvedených zjištění přec teprve v době, kdy krádež byla již nejen právně, nýbrž i fakticky dokonána, když se byli již spoluobžalovaní kůže zmocnili a z nádraží, tedy z místa, kde by mohlo se mluvit o tom, že byla ještě v dosahu moci držitelovy, ji odnesli. Ovšem nevyplývá z toho, že by pomoc, kterou stěžovatelka spoluobžalovaným poskytla, opodstatňovala jen podílnictví na zločinu krádeže. Dle shora uvedených zjištění účastnila se stěžovatelka předem dohody spoluobžalovaných o provedení krádeže a dohodla se s nimi již i o podílu na zisku. Tím dány jsou předpoklady nepřímého pachatelství dle § 5 tr. z.

Čís. 361.

Pro trestní zodpovědnost dle § 335 tr. zák. jest lhostejno, zda poškozený dal podnět k činnosti pachatelově; lhostejno, že čin jest též zločinem vyhnání plodu dle § 144 tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. února 1921, Kr I 664/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 16. července 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle §§ 55 a 144 tr. zák. a přečinem dle § 335 tr. zák.

Důvody:

Provádějíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., má stížnost za to, že podstata přečinu dle § 335 tr. zák. předpokládá, že ten, jemuž bylo neopatrným jednáním ublíženo, sám ničeho nepříčinil k takovémuto jednání a neměl ani tušení, že by mu mohlo býti ublíženo. Dá-li však, jako v tomto případě, poškozená matka dítěte souhlas k vyhnání plodu vnitřní manipulací, z níž vzešlo zároveň nebezpečnoství pro její život, nemůže se